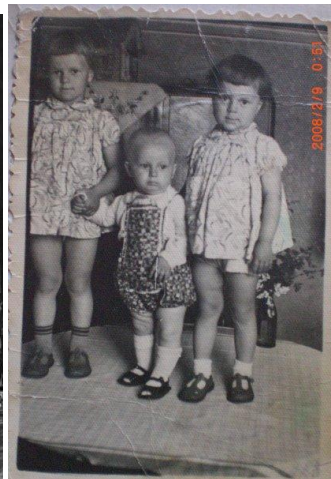

Biografija

Jūros gatvė Klaipėdos foto

Vaikystės foto. aut. nežinomas

Gimiau ir augau Klaipėdoje Jūros gatvėje, išeivių iš kaimo (tėvas-Šilalės raj., mama nuo Telšių) valstiečių, mieste patapusiais- proletarais, šeimoje. Buvau trečias, bet ne paskutinis, trijų seserų tarpe. O kadangi vienintelis sūnus, tai dažniau mamos- pastoviai dirbusios bent dviejuose darbuose, palepinamas. Visame rajone, o ir visame mieste, ryškiai dominavo išeivių iš kaimo ir tapusiu „miestiečiais“ monopolis. Bet, kaip sakoma: „gali žmogų ištraukti iš kaimo, bet kaimo iš žmogaus- nejmanoma“. Todėl susiformavo keistoka kaimo-miesto-filmu - socializmo įtakota mišinio kultūra. Kurioje užteko vietos ir rūtų darželiams po langais ir kolektyvinio, viso kiemo dažniems šventimams švenčių ir muštynių ir savo teritorijos „kiemas“, „mūsų gatvė“ kaimiškai savotiškai suvokimo. Vaikų darželiai buvusiems kaimiečiams buvo naujiena, o kas naujo tas baugu- todėl didesnei daliai vaikų ir „darželis“ ir „podarželinis“ ir paauglystės laikotarpis praeidavo kieme. Iš kurio „gyvenimo patirties“ ir semėmės. Tėvai, kaip taisyklė- mažaraščiai, nekėlė mums ir sau kažkokių mistinių planų- aukštasis išsilavinimas, knygų skaitymas, menų suvokimas ir t.t. Apsiribojo: „ar nepaėdęs, ar neapprėdytas... Į Mokyklą ir bažnyčią- išpažinties lankėme- ko daugiau iš vaiko ir benorėti...“ Pažangesni baigę mokslus buvę kaimiečiai, vesdavo savo atžalas į vaikų darželius ir stengėsi apsaugoti juos, nuo „kiemo“ įtakos, bet buvo daugumos- mažaraščių niekinami. Vyrų, dėl subobėjimo- tamposi su vaikais, moterys vaidina „šikančių katę“. Mažaraščiai- „tikri vyrai“, apsiribodavo kartas nuo karto pakeldami „uraganą“ šeimoje, tuo duodami susiprasti- kas čia šeimnininkas.

.. man, gal 4-5m

Jūros gatvė, šių pastatų nebėra

Mokslai mokykloje manęs visai nežavėjo ir labai greitai „atšoko fantazija“ - noriu į mokyklą. Tuo labiau jog pirmą pažymį pirmos klasės pradžioje, man mokytoja be jokių sentimentų ir dabartinių filosofinių išvedžiojimų apie psichologinę traumą, įraitę rieby dvejatą, nes nepaklusau jos liepimui apvedžioti kartoninę paukščiuko figūrėlę pieštuku ir nuspalvinti. Aš jį tiesiog nuspalvinau savaip - juodais ir baltais kvadratais, kaip šachmatų lentą. Tai „be fantazijos“ pirmas dvi pamokas prasnūduriuodavau rytinę pamainą, o trečioje ketvirtoje pamokoje jau ilgesingai žiūrėdavau į langą, galvodamas, kas vyksta už jo ir mūsų kieme. Mokslai man ne tai kad nesisekė, man buvo neįdomi mokykla su savo konclagerio tvarka ir jo prižiūrėtojom neklystančiomis mokytojomis. Pirmos klasės baigimo proga, man „įkalė pataisas“. Nes per visus mokslo metus taip ir neišmokau skaityti. Be problemų mintinai galėjau cituoti elementoriaus negudrius iliustruotus tekstus: „labas rytas, sako Simas. Labas rytas, jam atsako Rimas. Aš skubu, jam sako Rimas. Ir aš skubu atsako Rimas. Mes abu skubame“. O skaityti raides, jas jungti man kažkodėl nesisekė. Atostogų metu, skaudančia širdimi ir socialine psichologine baime palikt kartoti kursą ir mokslo metus pratęsti metais, mygom persilaužiau. Ir netgi sekančius tris metus buvau prie pažangiausių klasės mokinių, bei priėmė į „spaliukus“.

O jau baigęs keturias klases nusprendžiau – gana. Nustojau ruošti mokyklinius namų darbus, tipo: „skaityti, rašyti jau moku. Lieka tik nuobodus privalomas mokyklos lankymas“. Praktiškai visiškai beraštis tėvas mielai pritarė šiam mano apsisprendimui, o mama nebuvo „koziris“. Ir pas mus gyvenantis mano pusbrolis Alfredas, pradėjo mane gundyti knygų skaitymu. Protingai nurodydamas kokias savo amžiumi ir protu turėčiau „perkasti“. Likęs laisvalaikis nuo mokyklos ir kiemo, buvo kažkoks karštingas knygų „ryjimas“.

Dar keturi visiškai bergždi žinioms mano mokslo metai, kurių metu man kai kurios disciplinos ir nesimokant sekėsi gana neblogai, o kai kurie visiškai „terra inkognito“. Ir išankstnis nusistatymas - „į komjaunimą nestosiu“, nes vos „priėmė“ mane į pionierius iš kurių netrukus išmetė - pionierių rykiuotės metu susistumdžiau su klasioku ir sugūrinau jam nosį. Pionieriškas kaklaraštis man buvo nurištas iškilmingai, prieš visą mokyklos pionierių organizacijos rikiuotę, moralizuojant: „tokiems tarp mūsų ne vieta“. Žodžiu, pionierių šūkis: Būk pasiryžęs, visada pasiryžęs - man nebegaliojo. Tėvų

reikalavimas, kiekvieną šeštadienį bažnyčion išpažinties, taip pat senai nervino ir būdamas 15 tvirtai pareiškiau: daugiau nebeisiu... Nes jau keli metai, kai jie nebesugebėdavo atsakyti į man kilusias abejones, dėl bažnyčios pamoksluose išgirstų teiginių. Tėvai, kaip ir didesnė dauguma save skaitančių tikinčiųjų, buvo šios religijos vartotojai, o ne išpažinėjai..

Baigus aštuonias klases, su išankstiniu suvokimu -be šansų įstoti nei į „mariachotkę“, nei į „politechnikumą“, tampa „profkininku“. Atseit, pasirenku garbingą mūrininko profesiją. Ten trys metai prabėga gana greitai, nereikia mokytis, apsilankymai tik trečioje pamokoje ir išėjimas iš mokyklos dar po poros pamokų pavalgius nemokamus pietus, tampa kasdienybe, ir pedagogai turi su tuo susitaikyti. Nes praktiškai pusė šios amatų kalvės susideda iš visokių mulkių, kurie su malonumu sėdi visas paskaitas, bet taip ir baigia mokslus nesugadintu intelekto veidu. O socialistinėms grandiozinių „maštabu“ statyboms, tokie pats tas. Vėjui, lietui, šlapdribai nuspjauti ant „holivudiškos“ šypsenos ir išpuoselėtos „ševeliušos“, jei tokia ir turėjai. Vėjas, lietus, šaltis nugairins snukį, o kvailomis kalbomis lupant kortomis per pietų pertrauką, kurių kiekvienas sakinyš prasideda- o jau aš... o jau mano rankelės... Daug proto ir nereik.

Komjaunuoliu vis dėlto tapau: kariniame komisariate mane švelniai tariant išdūrė- įstosi komjauniman, paliksim Lietuvoje tarnauti. Apsisukau greitai, jau sekančia dieną, buvau komjaunuolis, net nežinodamas ko reikalauja jų įstatai. Tik vietoje Lietuvos atsidūriau Uzbekijoje Ferganos 345 oro desanto pulko sudėtyje. Per pusmetį spėjau persirgti infekciniu hepatitu ir pasigydėti dar namie prieš kariuomenę įgyta „trihamonozę“. Mūsų pulkas prie visų titulų turėjo ir „komsamolskij“, taip kad nebūti jo sudėtyje ne komjaunuoliu, būtų buvę neįmanoma.

Gruodžio 25d. mūsų kuopa permetė lėktuvais į Afganistaną, kuriame jau buvo prieš tai atskridusios kitos mūsų pulko kuopos, batalijonai ir artilerijos divizionai. Įdomiausia, jog mes visi ten norėjome skristi. Nes apie jokio karo pradžią nebuvo net kalbos, viskas buvo užslaptinta. O mes visi iš už „geležinės uždangos“ svajojome pamatyti užsienį, nes tai gal būtų vienintelis šansas tavo gyvenime...

Na ir suvokimo kas tai per šalis, absoliučiai neturėjome, kaip ir ką ten veiksime. Mums buvo sakoma-trumpa komandiruotė. Ir mes džiaugėmės papuolę į „komandiruojamą sąrašus“.

345 oro desantinio pulko bazė Bagram Parwan provincija